

****Xóa mù chữ . (Đình kim Văn 214)**

Các huynh trưởng hẳn đã biết nhiệm vụ của 472 Kiên trì đi chiến dịch 1/1973 làm gì rồi. Sau đó cấp tốc rời trường nhận đơn vị, vội vã đến độ tối thứ sáu 18/5 cả đại đội chỉ ngồi lại bên nhau uống mỗi người một chai nước ngọt con cọp cùng các SQ cán bộ.

Tôi ra hành quân về TĐ3ND, ĐĐ32 lúc hai chiến tuyến ta và địch, có nơi chỉ vài chục mét, còn nói chuyện phiếm với nhau được. Cứ thế mỗi ngày lợi bộ quan, lính (kể cả ĐĐT) cùng nhau học chiến thuật, từ căn bản, tiểu đội, trung đội bò dần đến đại đội rồi chuẩn cả tiểu đoàn cùng trở lại quân trường học tiếp, cái này tiếng bình dân gọi là "hấp". Học và học trong mỗi buổi sáng trừ thứ bảy chủ nhật.

Thế rồi một hôm nọ tướng tư lệnh xuống. Thật là gọn, cả tiểu đoàn hầu như có mặt sẵn, khỏi mất công tập họp lâu lắc. Ông tướng sau vài điều nhật lệnh, gọi nhanh một vài tên lính để hỏi về Hiệp định ngưng bắn Paris, cái mà anh em Kiên trì đi giải thích cho đồng bào ở miền Tây. Khổ nổi, như thầy giáo, ông tướng nhà tôi có bao giờ gọi mấy tên học trò mặt mày sáng láng, lanh lợi đâu, toàn là những thứ ngơ ngác ngác không hà. Đã vậy, còn mắng tiểu đoàn trưởng: "Đồng, anh coi lính của anh nói chuyện với tôi mà nó rung đùi kia!". (Chả là khi ông tướng là đại đội trưởng, thầy Đồng - khóa 7 Thủ Đức mới ra trường về làm trung đội trưởng nên còn nường, chớ không thì bị tát rồi). Nói ra phải tội, chớ quan mà gặp tướng còn run chớ huống chi là lính, thằng nhỏ sợ nên run cầm cập đó thôi. Rồi đến tên khác khi bị hỏi Hiệp định có bao nhiêu chương, bao nhiêu điều thì hẩn ngơ ngơ ngác ngác, có biết gì đâu. Có lẽ lúc đó trong tiểu đoàn thằng tui duy nhất trả lời được thì phải, mà ông đâu có hỏi tui! Rồi thêm vài tên nữa, ông tướng mới thấy rằng đám lính của chúng tôi không biết chữ hơi nhiều... Thế rồi ngài quát rằng tại sao nó không biết chữ. Không biết chữ thì làm sao đọc được Hiệp định Paris, thì làm sao... một hồi dài. Cái lỗi này là do sĩ quan đơn vị,

từ thấp lên cao (chớ không phải lỗi là do ba má nó không cho nó đi học) hên tháng sau quay lại mà thấy tình trạng lính lép vế nát thề này này còn là phạt trọng cấm cả đám hết!

Ông tướng đi, đơn vị cấp tốc giao nhiệm vụ phải xóa mù chữ cho lính. Ôi thôi, nếu gom người không biết chữ ở đại đội tui thì có hơn 3 chục chớ chả ít, bởi trong đó cả tá là dân sắc tộc thiểu số cao nguyên mang họ Y, họ K' rồi. Quân lệnh như sơn, ông tướng nói thế thì phải nghe, phải làm được. Thế rồi, hạ sĩ quan một kèm một, sĩ quan trung đội trưởng thì một dạy hai, ba. Còn những người biết chữ thì đi vác nước nấu cơm phục vụ cho lớp học chữ của đại đội, trung đội. Sách giáo khoa thì ra Huế chỉ thấy sách vỡ lòng hiệu (bìa) con gà, mua về dạy, trừ lương sau.

Từ đó, mỗi buổi chiều, khi nắng trở mát nhẹ, gió hiu hiu trên đồi núi, xa xa còn tím cả hoa sim, các thầy và trò núp bụi cùng nhau học. Mà lính nhảy dù học ẹ lẹ lắm (vì nếu chậm thì bị "thầy" cho ăn đòn ngay) nên đâu chừng tháng thì có thể đọc thông thạo vài mẩu tin trên báo rồi, còn viết thì hơi cua bò chút xíu. Để kiểm tra học lực của trò, thầy Văn bảo nó viết thư về nhà. Nó bảo, biết viết gì giờ bởi từ nhỏ tới lớn đi lính có viết gì đâu (biết chữ đâu mà viết hả mậy?). Tui giao nó bì thư và giấy viết, nói: Tao đọc cho mày viết!". Chỉ vài dòng thôi mà nó mừng rớt nước mắt, cả thư trả lời của gia đình nó sau đó nhận được cũng vậy. "Con viết thư này thăm ba má. Bây giờ con biết chữ rồi. Kính chúc ba má mạnh khỏe, nhiều sức khỏe".

Văn 214

Con Cù Lăn nhảy dù .

Tiểu đoàn 3 nhảy dầm của tui

Khi đám chim ưng Kiên Trì mới ra ràng chúng tôi học xong môn căn bản của mũ đỏ xong được không vận ra BTL sư đoàn ở Hiệp Khánh (Hương Trà – Thừa Thiên) học tiếp. Học ở đây những cái mà ở Trường Mẹ không dạy (hoặc chưa, hoặc dạy sơ qua) như bắn pháo binh thiệt, hỏa tiễn Tow, bắn pháo binh thật, tìm vị trí pháo địch qua hồ đạn pháo... Khi đó, đại úy Sơn Cho, cựu tù viên tướng Đỗ Cao Trí chờ giải ngũ được sư đoàn giao cho nhiệm vụ trông coi đám quan nhỏ nhít này. Ngày cuối anh em được điều động về các đơn vị. Viên thiếu tá hướng dẫn sau khi đọc tên anh em về pháo binh xong, bảo “Chỗ nào cũng giống nhau, vậy thì chọn thứ tự tên theo ABC... nhưng ưu tiên cho thiếu úy Trần Tam Đông (trước thuộc TĐ5, nằm viện rồi chờ bổ sung) chọn”. Th/u Đông nhường hết cho anh em chọn, có nơi 4-5 người, có chỗ chỉ 1 mà thôi. Cuối cùng chỉ còn 2 TĐ 3 và 6, mỗi tiểu đoàn chỉ nhận 1 SQ (chắc vậy nên mọi người rủ rê về cùng nhau. Riêng ĐĐ21 Khăn tím Kiên Trì có 3 tên về mũ đỏ thì Mai 212 được qua PB, Truyen

214 qua Trinh sát 2, nên tui lẻ loi). Tui chọn TĐ6 nhưng chưa báo thì Th/u Đông nói nhỏ “Tao muốn tắm biển mà mày giành”. Vậy thì đổi (khi đó tui không để ý là hậu cứ TĐ3 dù nằm ở Bảy Hiền). Ác cái nổi là vì TĐ3 và 6 chỉ nhận 1 người nên khi anh em được jeep đón đi hết mà chúng tôi chờ đến gần 5 giờ chiều chưa thấy “ai đón ai đưa” chi hết. Tính rù nhau ra An Lỗ (cây số 17, Thừa Thiên) uống cà phê thì một chiếc Dodge mang hình con cù lần đến rụt rè phía xa. Thế thì phải chia tay nhau thôi.

Hồi đó, mỗi TĐ dù mang tên một tỉnh, các đại đội là quận. TĐ3 mang tên tỉnh Long An, trong đó ĐĐ32 là Thủ Thừa. Tường đầu xa lạ, tui về đúng cái chỗ mà tập bắn và tìm pháo hôm nọ. Hồng biết các đơn vị khác thì sao tui hồng biết chớ còn bên té lòi cu thì tối ngày học và học, chưa kể theo chương trình nông mục quân đội còn phải vào rừng đốn tre, chặt mây đem bán lấy tiền mua quân dụng và ăn thêm. Khi tui về “quận Thủ Thừa” thì sáng sớm bọc cơm dẫn lính vượt đồi, qua núi về khu đất gàn thiết giáp để học, ngày nào cũng thế trừ thứ bảy, chủ nhật. Nhưng khi gần tới ngày tiểu đoàn về dưỡng quân ở Saigon thì xếp được tay phụ tá ban 2 (Khóa 1/72) rù rì rử rử rằng khi về thì phải vui, nên đề nghị cho sĩ quan học nhảy dầm, để khi về hậu cứ làm rùm beng lên cho vui. Đề nghị hợp lý, được chấp thuận. Khi đó, tui là chuẩn úy cuối cùng của Trường BB và Võ bị về đơn vị, nghĩa là khóa 5/72, 6/72 chưa xuất hiện.

Thế là mới 5 giờ sáng các đội rực lửa nấu cơm, dọn vào lon guigoz, cùng nhau đi học, quan học nhót còn lính học căn bản chiến đấu. Vì là quan út nhất nên tui được mọi người đùn làm sĩ quan trực lớp ngoài bãi. May sao đại úy Thiệp (khóa 22A Võ bị), trưởng ban 3, cười bảo "Ông vào học nhảy đi". Và lẽ dĩ nhiên là các bài huấn luyện quân sự được đẩy nhanh hơn, lính bò nằm, trườn, lết cũng ít hơn để mấy quan còn học nhảy dầm.

Lớp học nhảy là một lều tranh to, lát tre rừng. Nhạc là cái cassette của xếp, xài 6 pin đại, tới khi nào hết pin là lớp học nghỉ, mai tiếp.

Đầu tiên là pasodoble, thumba, tango, valse, bebop... đủ cả. Có điều là valse thì quay vòng, dễ chóng mặt nên biết thì để đó, chớ ít dượt. Riêng bebop với a gogo, rhumba thì được chiếu cố nhiều nhất. Chiều về, ở đồi chỗ trung đội đóng, thì nhạc miêng “Túp lều lý tưởng” cho bebop, còn rhumba thì rất nhiều bài. Cứ nghĩ đi học nhảy dầm mà trưa dở lon guigoz ra thấy hèo quá, nuốt không vô, vào câu lạc bộ hành quân mua chả lụa hay lạp xưởng ăn cho khỏe. Lớp học nhảy diễn ra gần tháng, ai không đi học là bị xếp lớn gọi lên, “xạc” một trận, đòi phạt, nên dù trèo năm ba quả núi cũng phải lội.

Thế nhưng tui không được tham dự chuyến về hậu cứ nhảy quây ở Long Bình vì phải đi học “đa năng”, gặp lại Ngô Văn Sơn, lúc này thuộc gia đình 2 rồi. Mất này được cái khác. Khi học xong đa năng về, thì gia đình tui dựng độ dũ ở sông Bồ, đoạn qua hai làng Cổ Bi, Hiền Sĩ, gần cầu xe lửa. Tui vào trước trình diện, được đề nghị vào đánh, nhưng xếp không chịu, bảo “Khi mình về Saigon, trung đội này ở lại, vậy thì chờ đi phép”. Thế nên chiều chiều theo thiếu úy Diễn (dân Quảng Trị, vừa mới được trao trả tù binh) đi rào làng Cổ Bi o mấy o thợ may, thiệt đã! Mấy hôm sau đi phép, không phải 4 ngày mà tới 7 với lý do “phép thường niên”. Về nhà rong chơi xong thì cầu An Lỗ (cây số 17) sập vì lũ. Và chỉ có tiểu đoàn 3 chúng tôi mới dạy nhót, và cũng có một lần mà thôi.

Cũng nói thêm, huy hiệu trên vai của chúng tôi là hình con rồng Tây phun lửa, nền xanh. Lính không biết là con gì nên được gọi với cái tên trêu mếu là “con cù lằn”. Các huynh trưởng xem hình coi có phải là con cù lằn không?

Văn 214

